

ke med et flygtigt ófverseende eller en stum förundran, utan med vördnadsfull estertanka, at med måttelighet nyttja des gáfvor, at fátta sitt högsta vál uti fullgórandet af sina skyldigheter, samt prisa, tacka, vörda, och ófveralt álfska honom som alt så vissliga gjordt och styrer. At vi áro skyldige dyrka Detta Váfendet, láger ofs sjelfva naturen och det uppenbarade ordet, men som vi icke kunna fátta Det med vårt begrep eller márka Det utan genom et upmárksamt betraktande af Des skapade verk och gárningar, och Natural-Historien innefattar kundskapen om alla pá Jord-klotet befinteliga kroppars skapnad, kánnemárken, tilkomst, nytta och sammanhang fins emellan, så ár klart at Religionen förbinder ofs at lára denne vetenskapen. Men det ár icke nog at Religionen förbinder ofs hártil. Ingen verldslig kundskap leder ofs så nára til den store Gudens kánnedom. Betraktandet af hvart ock et ting för sig sjelf, visar en oinskráinkt uphofsman, som kunnat ástadkomma det som vi med alt vårt bemódande, med alt vårt förnuft icke en gång kunna nálkas; huru mycket mera då den ordning som herrskar i hela naturen? När man blir varse huru vissliga alt ár inráttat, huru det ena ár ámnat at uprátt hålla det andra, et annat at hålla det samma innom sina gránser, huru det ena ár dápat til det andras försvar, huru hos det ena finnes hvad hos det andra saknas: måste icke då en med förundran beledsagad kárlek och vördnad för det stora Majestátet intaga våra hjertan, och leda ofs til kánnande af des egenheter? Det